

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 736/2023
30.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Весне Станковић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јована Ђулибрк, адвокат из ..., против туженог СТР Комисион „Папирус“, ПР Сич Бела, чији је пуномоћник Кристијан Јожеф, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 77/22 од 11.10.2022. године, у седници одржаној 30.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 77/22 од 11.10.2022. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Новом Саду П1 3137/21 од 01.06.2022. године, одбачена је тужба у овој правној ствари и обавезана тужиља да туженом накнади трошкове поступка од 72.000,00 динара са каматом.

Решењем Вишег суда у Новом Саду Гж1 77/22 од 11.10.2022. године, одбијена је жалба тужиље, потврђено првостепено решење и одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. у вези члана 420. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 72/11 ... 10/23), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је поднела тужбу којом је тражила да се утврди ништавост решења о престанку радног односа од 19.09.2019. године и да је тужени врати на рад. Тужбени захтев заснива на наводима да приликом доношења оспореног решења није испоштован поступак пре престанка радног односа,

као и да не стоје разлози за отказ, због чега сматра да је наведено решење ништаво. Тужени се противио тужби и постављеном тужбеном захтеву истичући да тужила нема правни интерес за подношење тужбе с обзиром да јој наведеним решењем није ни престао радни однос, јер је у питању само нацрт решења о престанку радног односа, као и да је тужили радни однос код туженог престао 15.12.2019. године решењем од 03.12.2019. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, тужба је одбачена, уз закључак нижестепених судова да тужила нема правни интерес за поништај решења о престанку радног односа од 19.09.2019. године, јер исто не егзистира у правном промету и не производи правно дејство према тужили.

Врховни суд налази да се ревизијом неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Правни интерес за подношење тужбе за утврђење ништавости решења о престанку радног односа, постоји онда када је потребно да се обезбеди заштита права запосленог која су му незаконито угрожена. У случају повреде права запослени може поднети тужбу за поништај таквог акта. Међутим, у конкретном случају тужили оспореним решењем није повређено ни једно право везано за радни статус с обзиром да је у питању акт који није заживео и није произвео никакво правно дејство у односу на тужилу, нити је она јасно образложила које је то њено право повређено овим решењем да би морала да се заштити на начин на који је тужбу усмерила, па су правилно нижестепени судови такву тужбу одбацили због недостатка правног интереса.

На основу изнетог Врховни суд је, применом члана 414. став 1. у вези члана 420. став 6. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**